

Dacă Romeo ar fi fost actor și Julieta, regizoare...

S-ar putea spune că familia Bleonț are noroc: și actorului, și regizoarei totul le merge în plin, muncesc, au succes. Dar impresia care precumpănește la orice întâlnire cu ei – fie împreună, fie separat – este cea a determinării. Sunt amabili, politicoși, dar au o treabă în altă parte, există lucruri importante spre care se grăbesc. Claudiu era un actor cunoscut și recunoscut înainte de a se căsători, Beatrice a devenit o regizoare despre care se vorbește, fără ajutorul lui. Și totuși ei datorează unul altuia totul, în primul rând această extraordinară trăire comună, voința de a face, nu pentru a demonstra, ci pentru a exista. Deși evident ambițioși, deși implicit orgolioși, ei evită cu înverșunare orice referire la comentariile despre spectacolele lor, atât cele laudative, cât și cele contestatate. Sunt încă în situația când n-au nevoie de oglinzi pentru a afla cum sunt. Au depășit vârsta lui Romeo și a Julietei și pare că trăiesc într-o lume în care familiile Montague și Capulet nu există. Și poate că acesta este adevăratul lor noroc: faptul că reușesc să trăiască așa.

Orice încercare de a îngloba trecutul în ziua de azi s-a dovedit infructuoasă.

Claudiu: Mă consider la început. Anii au trecut, a fost bine și mă raportează mereu la momentul care există. N-am regrete, nu tânjesc după roluri nefăcute. Sunt mulțumit azi, aici, cu vârsta, cu fața pe care o am. Aștept, dacă mă ajută Dumnezeu, să împlinesc 45, 50, 55 de ani.

☐ **Ai jucat în acești 18 ani fel și fel de teatru: teatru de expresie corporală și teatru psihologic, teatru bun și teatru prost. Ceva s-a adunat totuși: ai vreun model de teatru?**

Claudiu: Am citit o frază într-un interviu al lui Sergiu Celibidache și o să o adaptez pentru uzul meu: trăiesc din ce în ce mai mult cu convingerea că așa cum unii aleg mănăstirea iar alții aleg filosofia, eu am ales teatrul. Teatrul e o cale: trec prin teatru ca să crească în mine ceva, să mă formez. Îmi place teatrul oricum.

☐ **Și ca spectator?**

Claudiu: Da. Orice.

☐ **Beatrice, ție ce fel de teatru îți place?**

Beatrice: Îmi place teatrul, nu pot să afirm că prefer un gen anume.

☐ **Dar pe scenă se întâmplă și lucruri care nu sunt teatru.**

Claudiu: Da și nu. Pe scenă și lucrurile proaste devin teatru. Vezi oameni, vezi viață. Sigur, caracterul, personalitatea mea ar da altă întorsătură vieții acestor oameni, sau s-ar implica altfel. Un eșec poate să fie la fel de productiv ca o mare reușită. Un om care se plasează just față de viață n-are eșecuri sau victorii, ci doar frământări.

Beatrice: Impulsul grupului care pornește la un spectacol este să-l facă bine. Crezi întotdeauna că drumul va fi extraordinar. Și pe urmă există diverse puncte de control în care te verifici. Când am început **Romeo și Julieta**, aveam spectacolul în cap și niciodată n-am început ceva fără intuiția rezultatului. Restul nu e decât încercarea de a uni ce ai gândit, cu ce iese.

☐ **Și ce ai gândit tu la Romeo și Julieta?**

Beatrice: Mi-a fost foarte greu să povestesc spectacolul pentru că totul era la nivel de senzații, la nivel de energie și de suflu. Pentru cei cu care lucram nu erau lucruri palpabile. La început am avut probleme, în special cu cei mici, cu George Călin, cu Andrei Duban, care nici nu aveau experiență și nici nu înțelegeau de ce trebuie să facă așa. Noroc că a fost Claudiu acolo, care transmitea mai bine, prin semn teatral, ceea ce gândeam și simțeam eu.

☐ **Eu am văzut spectacolul într-o reprezentație normală, cu public plătit, nu la premieră. Probabil oă în**

ambianța „critică” a premierei aș fi observat că spectacolul exprimă o anumită neîncredere în cuvânt, că preferă poza, sondajului în profunzime. Dar atunci, în acea seară, cu o sală arhiplină de tineri, m-am lăsat dusă de vibrația lor, de percepția directă, de reacțiile lor.

Beatrice: Miza spectacolului a fost publicul. La început mi s-a oferit sala Atelier. Domnul Dinu Cernescu, sub direcția căruia s-a făcut, mi-a spus să încerc un experiment, că n-o să pot umple o sală de 1 200 de locuri, că n-am vedete în rolurile principale. Or, spectacolul cerea sala mare, nu era o chestiune de ambiție, să fiu eu primul student care montează pe scena mare a Naționalului. Energia montării cerea acest spațiu și mi-am propus de la bun început să aduc publicul tânăr în sală la această piesă clasică, scrisă în versuri, cunoscută și arhicunoscută. Iar pentru mine este extraordinar că tânăra

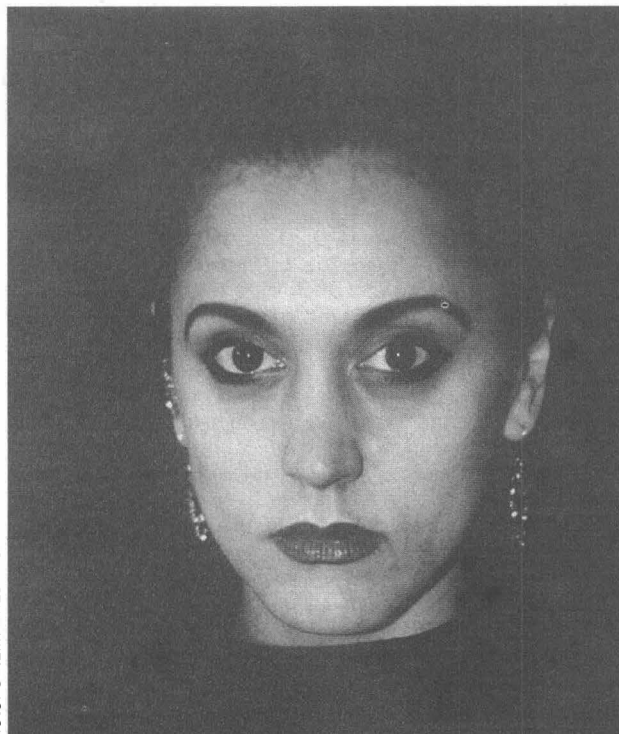

foto: Cătălin Anastase

generație i-a acceptat pe cei doi interpreți ca Romeo și Julieta ai lor, ai vârstei lor. Sunt recunoscuți pe stradă, primesc scrisori. E o generație tranșantă și dură, poate să strige din sală, să plece, ei acceptă sau nu acceptă, la ei nu există „s-ar putea”.

Claudiu: E un contact puternic, visceral, care nu trece prin nici o grilă estetică.

Beatrice: Au venit clase întregi, de câte șapte ori. Ei la ora șase stau deja pe strapontină.

Claudiu: Eu înțeleg reproșurile criticii, nu e ritualul la care se așteptau. Noi am chemat niște oameni la noi, ca să ne simțim bine, și am pus pe masă o cană cu apă, brânză, ceapă, un pahar cu vin. N-am încercat un ospăț al relațiilor. Ai venit, hai să mâncăm, ia un șpriț, hai să vorbim despre ale noastre. Și acest dialog e proaspăt. Și în mine se bătea un Romeo al anilor '80 cu Romeo cel din ziua de azi, se bătea experiența mea de teatru, zgura mea de teatru – mijloacele devin uneori o povară – cu prospețimea, cu ingenuitatea, cu lipsa de „făcătură” și de mijloace a celor tineri. Și-mi spuneam că un anume lucru trebuie

făcut altfel și tot eu îmi dădeam peste mână: „Lasă-l! Nu vezi că e curat?!”. Am avut înțelepciunea, lipsa de orgoliu tembel actoresc să pot spune nu. Vedeam că nu rostește bine, dar asta era și frumusețea. Omul acela era ca un mînz. Mînzul se clatină pe cele patru picioare. Era pur, cu ochii aceia încrâncenați și mari. Se bălbaie, se împiedică. Ei și? Eu nu mai pot face asta. Eu n-am să joc Romeo, nu-mi doresc roluri, dar m-a cucerit felul cum și-a gândit ea distribuția.

Beatrice: La început, normal, m-a refuzat.

❑ **De ce „normal”?**

Claudiu: Nu înțelegeam, nu mă vedeam!

Beatrice: A acceptat, după ce i-am povestit distribuția.

Claudiu: Mi-a transmis o energie, care există acum în spectacol și pe care o primesc spectatorii.

Beatrice: La ultima reprezentație, n-am putut să stau până la sfârșit și i-am întrebat pe urmă pe actori cum a fost. Mi-au spus că s-a aplaudat ca la concertele rock.

Claudiu: E ceva din modul de a fi al concertului de la Woodstock, nu al spectacolelor de tipul Michael Jackson. E o naștere.

Beatrice: Noi n-am făcut spectacolul cu visul secret de a arăta ce mari suntem. A fost o nevoie a noastră, adevărată, interioară. N-am vrut să fac nimic care să ia ochii, să existe lucruri care „dau bine”.

❑ **Dar sunt foarte multe lucruri care dau bine.**

Beatrice: Dar nu le-am gândit obraznic.

Claudiu: Vă place cum e îmbrăcată Beatrice?

❑ **Da.**

Claudiu: Țasta e răspunsul. Dacă așa arată ea...

❑ **Există totuși în marca talentului lui Beatrice o anume înclinație spre imaginea care dă bine, evidentă în toate montările ei, și nu cred că trebuie să se ferească de ea.**

Beatrice: Nu mă feresc. Un regizor la care țin foarte mult și căruia i-a plăcut spectacolul, m-a lăudat că am știut să-i fac „ambalajul”, dar m-a prevenit: „Vezi să nu te răsfeți cu darul ăsta pe viitor”.

❑ **Consideri Romeo și Julieta un prag, sau o treaptă printre altele?**

Beatrice: Eu am considerat că toate examenele-spectacole pe care le-am făcut sunt evenimente. Cu un text te întâlnești o dată în viață și am dat totul pentru această mare întâlnire.

Claudiu: Acest fel al ei de a fi m-a impresionat pe mine. Am găsit-o, în balet, mai dăruită decât eram eu în teatru. Teatrul are momente în care se fură mult: merge și cu un șpriț, și fără mișcare, și să joci fără nici o preocupare, fără să vezi spectacolele colegilor tăi, merge să joci teatru și urindu-ți colegii, sau disprețuindu-i, sau neînțelegându-i... merge. Teatru poți să faci și fără cultură, fără să citești, merge, mai ne scobim puțin în dinți și merge. Dar sunt oameni care încearcă să deschidă și să cuprindă cât mai mult. Beatrice vine la întâlnirea cu misterul teatral ca una dintre acele fecioare înțelepte, care-și păstrează uleiul și-și păstrează fitilul ca să aibă lumină când apare El. Nu ca fecioarele care risipesc totul. Câteodată e greu de trăit cu ea: desfășoară în preocupările ei o energie care te atrage, dar eu trebuie să recunosc că sunt mai slab. I-am spus de câteva ori: dacă n-aș fi fost soțul ei, aș fi urît-o. Am noroc că sunt soțul ei, că ea mă stimulează să încerc mai mult cu mine. Dacă nu aș fi fost soțul ei, aș fi fost mai sărac. Cred că un om care se sacrifică pentru efemer este cea mai frumoasă ofrandă adusă lui Dumnezeu și teatrului.

❑ **Beatrice, ești de acord cu rolul ce ți se atribuie?**

Beatrice: Eu l-am văzut pe Claudiu jucând și înainte de a ne cunoaște. Foarte mulți spun despre el „lasă-l, dragă, n-are probleme, are talent”. Nimeni nu știe câtă muncă e în talentul lui. Eu cred despre el că e un mare om și un mare suflet, fără asta n-ar putea fi un actor bun.

Claudiu: Nu vreau să se creadă despre mine că sunt un sfânt, sau un pur. Trec prin toate stadiile posibile, vreau să-mi înțeleg orgoliul, invidia, ura, greutățile, în același timp cu blândețea și toleranța. Dumnezeu ne-a dat toate sentimentele, nu numai unele. Sunt toate la un loc și încerc să supraveghez existența lor în mine. Asta înțelege probabil Beatrice prin marele om.

Beatrice: Nu, vreau să spun că niciodată, după ce ieși din scenă, nu mai rămâne în tine actorul. Am o mare admirație și pentru că el a lucrat cu oameni pe care îi consider cei mai importanți pentru regia românească: Ciulei, Pintilie, Andrei Șerban, Purcărete.

Claudiu: Și pentru mine a fost într-adevăr un prag că am lucrat cu ea.

❑ **A creat acest lucru anumite tensiuni?**

Claudiu: Da. Au trebuit să moară și în mine niște idei, preconcepții, ticuri comportamentale.

Beatrice: Eu am dedicat spectacolul actorilor pentru că disponibilitatea lor de a se supune (ore de încălzire, de improvizație, repetiții în concediu) a făcut posibilă existența lui așa cum este. Personajele nu au evoluat datorită indicațiilor regizorale, ci prin exercițiile de improvizație.

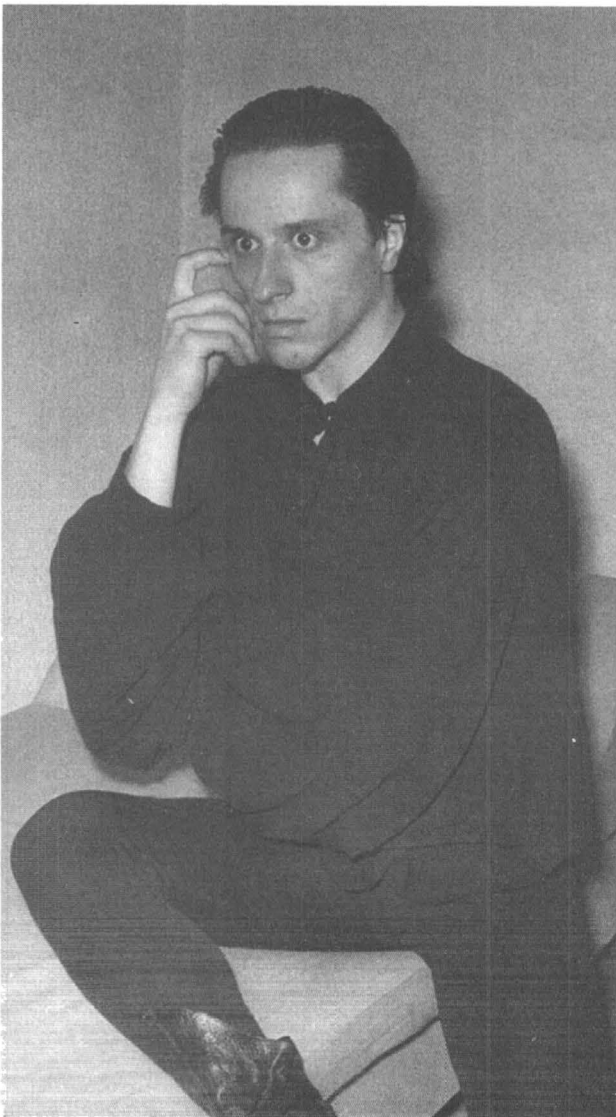

foto: Ileana Muncaci

Claudiu: Ne-a împins spre asumare. Personajul e alcătuit și din ceea ce tu faci bine în el și din ceea ce ai slab în tine. Slăbiciunile sunt nuanțe ale ființei pe care ni le-am asumat datorită ei.

□ **Beatrice, te despați greu de un spectacol pe care l-ai făcut?**

Beatrice: Niciodată nu mă despart de spectacole. Când lucram la Brașov **Nevestele vesele**, veneam la București de câte ori se reprezenta **Jocul de-a măcelul** și încălzeam trupa înainte de fiecare reprezentație. Și mă duceam la Brașov de câte ori se juca **Nevestele**. La **Romeo** sunt mereu, și se lucrează încă. Când spectacolele ies din repertoriu, am nostalgia lor și le iubesc pe fiecare în parte. Experiențele care s-au consumat până la premieră au fost cele mai frumoase lucruri.

□ **Claudiu, pentru un actor care gândește, acest proces de repetare și de fixare nu este agasant?**

Claudiu: Nu, dacă știi să-l faci. În fond, și viața e repetitivă. Repetăm gesturile, preocupările străbunilor noștri. Ne-am născut cu un anumit parfum și suntem programați.

Beatrice: Repetițiile noastre erau un proces de recunoaștere și de acceptare, care continuă și în spectacol.

□ **Crezi că această experiență poate fi refăcută și cu alte spectacole, și cu alte distribuții?**

Beatrice: Nu, nu se poate. Numai datorită modului în care a lucrat această echipă a ieșit într-un anume fel spectacolul.

Claudiu: Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru întâlnirea cu Beatrice, pentru că s-a realizat acest mod de a trăi teatrul într-un grup. Dar eu procedez așa în toate spectacolele în care joc.

□ **Și se poate lua teatrul pe cont propriu?**

Claudiu: Teatrul este o aventură pe cont propriu. Important este să fii tu. Eu mi-am dorit un anume fel de viață, așa îmi place să mă joc, așa îmi place să sufăr. În momentul ăsta, teatrul este acest spațiu dintre noi trei. Și mai există și un alt fel de teatru, când unii bagă mâna încercând să demonstreze că „spațiul ăsta dintre voi trei este eu. Eu sunt cel mai, uită-te ce voce, uită-te cum mă mișc, uite ce vedetă sunt, acum sufăr”. Și atunci se stimulează bătaia pe oase: „nu, eu vreau mai mult, eu strig mai tare”. Există spectacole în care bestia, fiara, monstrul determină o sfâșiere reciprocă a ego-urilor.

Beatrice: În spectacol, părinții lui Romeo au două replici la început și una la sfârșit. După fiecare repetiție, și acum după fiecare spectacol, mă întreabă cum a fost.

Claudiu: Această participare n-a fost nici de dragul lui Shakespeare, nici pentru Beatrice, au făcut-o pentru ei. Să vii la teatru pentru că acolo e serviciul tău, cu gândul de a pleca mai repede acasă, cu dorința de a juca roluri cu replici mai multe și de a lua o leafă mai mare, nu-ți dă o justificare pentru lumea cealaltă.

□ **Beatrice, ai vrea să fii directoare de teatru?**

Beatrice: Da. De fapt, nu să fii directoare de teatru, ci să pot asigura condiții bune celor cu care lucrez. Îmi pare foarte rău că trupa asta extraordinară care s-a sudat lucrând la **Romeo și Julieta** nu va avea continuitate. Spun unii despre noi că suntem o sectă.

Claudiu: Toți pierdem. Felul în care exiști într-un grup care acceptă și cultivă un anumit mod de viață de dragul unei idei despre teatru este foarte important. Pentru mine, acest spectacol a fost o tulburare a ființei mele și, ca într-un caleidoscop, elementele s-au așezat apoi altfel.

Toleranța mijloacelor de expresie

Dacă la cea de-a doua ediție a sa, desfășurată sub îndemnul „Zece zile de toleranță”, Festivalul Internațional de Teatru Tânr Profesionist s-ar fi prelungit cu măcar o zi, mai mult ca sigur ar fi urmat și o a treia întâlnire a criticilor de teatru din secția română a AICT (UNITER), reuniți într-o sesiune extraordinară, iar dezbaterile ar fi putut face obiectul unui al doilea volum al antologiei „Toleranță-Intoleranță” (tipărit de Editura UNITEXT), care să adauge textelor clasice și eseurilor contemporane opinii curente. Titlul generic: Toleranța mijloacelor de expresie. Pentru că la Sibiu, în ciuda sau tocmai datorită eterogenității programului, care a inclus diverse secțiuni („Mari spectacole”, „Teatrul în spații non-convenționale”, „Concursul Școlilor și Academiiilor de Teatru”, „Întâlnirea Teatrului studențesc”), s-au confruntat diferite accepții ale noțiunii de act teatral: fapt terapeutic de modelare sau recuperare socială; modalitate alternativă de sincretism artistic; formă tradițională de contemporaneizare a clasicilor.

Compania filipineză „The Earthsavers”, lucrând cu handicapați, ori trupa elvețiană „Maralam”, înglobând emigranți și invitând la interactivitate, perpetuează unul dintre scopurile extraestetice ale teatrului. Transgresia în fapt artistic se produce abia într-un spectacol precum cel al teatrului polonez „Atlantis”, **Concertul Sfântului Ovidiu**. Într-o scenografie cu doar câteva obiecte de recuzită și într-un ecleraj rafinat, pe un fundal în tonuri cafenii terne se decupează siluetele personajelor: o curtezană și amantul ei, o trupă de muzicanți orbi, obligați să îmbrace veșminte de carnaval pentru o serată de amuzament; generozitatea eroinei față de unul dintre nefericiți atrage din partea iubitului o reacție violentă, care nu poate fi tolerată de cel mai tânăr dintre nevăzători. Răzbunarea e radicală: mai întâi el îl privează pe vinovat de lumină, făcându-și-l egal în incapacitatea de a vedea, apoi îl ormoară. În reprezentație au fost invitați patru artiști cu adevărat nevăzători. Autoamendându-se ironic prin titlul **Prea multă lumină orbește copilul**, americanii grupului „Neo-futuristes” au adus în festival și, implicit, în discuție o modalitate de teatru alternativ tipic transoceanică – divertismentul „digest”: 30 de piese în 60 de minute! Tehnicienii desăvârșiți, cei șase actori sunt în primul rând buni parteneri, reușind apoi să-i antreneze și pe spectatori în jocul lor de oameni maturi: un pariu teatral, structurat aleatoriu dintr-o materie substanțială, care la prima vedere doar se aseamănă cu „gajurile” adolescenței.

La limita veleitarismului s-a plasat un recital „sărac” al unui june ce a debitat anost fragmente shakespeariene, glosând pe tema **Toleranței** și agitându-se fără rost, împiedicând auditoriul să observe mult mai interesanta prestație a omului-orchestră care-i asigura un acompaniament neconvențional. Sub egida aceluiasi Teatru „Leschi” din Grecia, pentru a doua oară în România, **Antigona** lui Sofocle – temerară tentativă a regizorului Spyros Vrachoritis de a reconstitui magia spectacolelor în